

(המשך מעמוד 27)

מצבו. התשובה שלו לקיפוח היא עשייה.

"לפני שהופעה הווי יצאה, ישבתי עם עיתונאים ורביירתי איתם עליה. הם לא פירסמו כלום. עם כתבידור של עיתון גדול ישבתי שעתיים, בסוף הוא פירסם כמה שורות, הרי זו בריחה ממש! אמנים אחרים, שיוצאים עם תוכניות קטנות, ומצליחים הרבה פחות ממני, זוכים בפיצוץ תיקשורת. אני מקבל כמה שורות, וזה במיקרה הטוב.

"את ההופעה הזו כתבתי לכר רבי יימתי לכר. כשאני רואה את הקהל הרב שנוהר להופעות, אני אומר בליבי: לא יעזור לכם, רבותי, אני כישרון! אני אדם מצליח, ואני עובדה קיימת! עברו הימים שיכולתם לכנות אותי תופעה. אני כבר לא תופעה. אני אהרן הכהן המצליחים בארץ. לא אני אומר את זה, הקופה אמרת את זה! אני ממלא אולמות בלי הפינוק של התיקשורת. השבע תהיה לי ההופעה החמישית בבית החייל. כולן היו מלאות!"

### "לא אסתום את הפה!"

**ה** מענות של אבנר דן וזהו לטעי נות של זמרי הזמר המיוחן, הלא הם זמריהקאסטות. אפשר לקרוא לי ברוך קאסטות, מחייך דן, "לי אין חב" דם וקשרים בקליקה התיקשורתית. ראיתי בסמני את טוביה צפיר, זה הרחיק אותי ממש. שבוץ לפני ההופעה שלו בטלוויזיה הייתה לו הופעה עם התוכנית החדשה שלו בחלוני. במרחק 300 מטר ממנו הופעת אני כאלום אחר.

"האולם שלי היה מפותץ מאנשים, וטוביה צפיר עמד וחיכה בכיליון-עיניים שיגיעו אנשים להופעה. לו בסוף הוא הופיע מול חצי אולם. גם כששודרה התוכנית סמני, הייתי בחופעה, ביקשתי מאחתי שתקליט אותה. איוו צביעות שהיתה שם! הרי המאפיה ח"גגת ממש! לא רק שעשו פירסומת גלויה להצגה, אלא שמני פאר, החבר הטוב של צפיר, נתן לו לעשות חיקויים כדי שיחשבו שכתוכנית של צפיר יש גם חיקויים. אני בחיים לא זוכיתי לכוזה פירגון.

"הרי זה היה ברור שברגע שתיגמר השביתה יזמינו לשם את צפיר. בשבוע הבא תהיה כמוון ריבקה מיכאלי. הרי יש סדר בטלוויזיה, ואי אפשר לשנות אותו. אותם האנשים מופיעים שם כל הזמן.

"כווראי שגם אני הייתי רוצה להיות בניניהם ולהופיע, אבל לא בצורה כזו שיגידו, טוב, הוא מתלונן, אז ניתן לו את הזמן שלו, שיסתום את הפה! אני לא אסתום את הפה! ריבורים זה המיקצוע שלי, מזה אני מתפרנס. אבל בסך-הכל לא רק אני מקופח מזה, הטלוויזיה מקופחת לאפחות ממני, כי כל הקהל שבא להופעות שלי ושקונה את הקאסטות שלי היה מת לראות אותי שם!"

הצניעות רחוקה מאוד מהברדן הפרו פולארי, לפחות כמו אהרן התיקשורת. הוא מרבר כפי שרק אדם מצליח-באמת

יכול להרשות לעצמו. לפני כמה שנים אמרתי שאני הברדן הכי פופולארי בארץ. שאלו אותי על סמך מה אני אומר כזה דבר. ענית: הפופולאריות נמדדת בעימות עם הקהל. מי שמופיע 20 פעם בחודש בקופסה המטומטמת הווי, הטלוויזיה, עדיין לא נקרא בעיני מצליח.

"קיים נתק עצום בין התיקשורת לקהל. חוץ מזה, התיקשורת אולי עוזרת לאמנים, אבל לא נותנת להם כישרון. הנה דויד פישר, פיתאום הוא כוכב אריז, תגלית מהממת וכישרון נדיר. הרי הוא היה כזה בדיוק לפני שנה, לפני שגילו אותו! ההברל הוא שעכשיו גם כותבים עליו."

### קונדום פרסי

**דן מדבר במרירות, נכאנ ובטשף. כשהוא מביט בים הוא אומר: "כישרון לא ניתן לדכא. עובדה, למרות כל מה שאמרת, אני כליכר מצליח!"**

לא רק ההופעה הווי מצליחה. דן מקבל 3000 דולר להופעה-הלטורה. אמן יקר. הוא הוציא עד היום שמונה קאסטות, כולן נמכרו באלפים.

על הסיבות לקיפוח הוא משתרל לדבר כמה שפחות. אינו רוצה לקרוא לילד בשמו. "האמרגן שלי, רני פלך, אשכנזי ברם, טוען שזה נובע מקיפוח ערתי." לבסוף גם הברדן עצמו מודה: "כן, זה קשור במוציא אולי, אילו היו קוראים לי אבנר רבינוביץ, הכל היה נראה אחרת."

אבנר דן נולד למישפחת דרון כמא רוקו, מישפחה המונה 13 ילדים. "כש הייתי בן כמה חודשים עליתי לארץ עם כל המישפחה, זה היה בתקופת קום המדינה. גדלתי במעברה, ועבדתי את חבליהקליטה הכי קשים שיכולים להיות."

הילדות שלו לא היתה סוגה בשור שנים. "בכל זאת אני לא מצטער, זו היתה בשבילי האוניברסיטה הכיטובה בחיים."

הוא גדל בפרדסיכץ. הבימה היתה ממנו והלאה, לא חשב בכלל להיות כרדן. "במישפחה שלנו יש ככולע חוש הומור, אבל אני המישועל היחיד שעומד על בימה. גם על להקה צבאית לא חשבתי. כל האחים שלי הלכו לגולני, וגם אני רציתי להיות קרבי בצבא. כשהשתחררתי וחיפשתי עבודה, הלכתי למועדון-לילה ואמרתי למנהל: אני יודע להצטיק! המנהל הסכים שאעשה הופעות-ניסיון. באותו הערב כולם שכבו מצחוק על הריצפה. מאז, במשך 20 שנה, מנהל דן קאריריה מוזרה של הצלחה מסחררת אצל הקהל והתעלמות רועמת מצד המימסד.

אחת הטענות המופנות כלפיו היא שהוא שמייע בדיחות גזעניות כלפי ערות. תהילתו של דן נקנתה לו בזכות חיקויי-ערות מדהימים בדיוקם. בהופעו תויתו אין עדה שאינה זוכה לטיפול. "אני יכול לעשות רוקטורט מרוב בדיחות על ערות." אין לו קושי לספר בדיחה על כל עדה מתבקשת:

פרסי ניגש לרוקח ומבקש קונדום

שחור. שואל הרוקח: "למה?" עונה הפר-סי: "אני הולך לנחם אלמנה". אשכנזי מגיע הביתה אחרי חודש במילואים, נכנס למיטה, עושה מה שעושה, גומר והולך למיטתו, מופתע למצוא שם את אשתו. "מה, את לא במיטה?" והיא עונה: "לא. אני פה כבר שעתיים." הוא: "אז מי זה במיטה?" היא: "אמא שלי." כועס ונרגז הוא רץ להדרת השניה וצועק: "יא מנוולת! לא יכולת להגיד לי שוו את?" והאמא עונה בנחת: "שלוש שנים אנחנו לא מרברים, למה להתחיל עכשיו?"

מה ההברל בין גרוזים לפרסי-צילום? סרט אפשר לפתח! וכך הלאה, כל ערות-ישראל, כש הפרניציפי ברור. פרסי קמצון, גרוזי פרמיטיבי, אשת-האשכנזי בוגרת, רוי מנים גנבים וכו'.

דן מפתיע כשהוא אומר שהעדות



דן יונאי, תלמיד תלמידי תורה, העלים את

### ברדן דן

אשכנזי מניע הביתה...

המופיעות בכדיחות כלל אינו קבועות. "זה תלוי בסוג הקהל. אני מביט בו ומחליט איוו עדה לשייך לאיוו בדיחה, זה משתנה כל ערב. אם יש ערות הנע" לבנות? מה פיתאום! מקבלים את זה בהומור. אנשים נעלבים רק כשאני לא מספר עליהם בדיחות. זה חלק מהפולק לור וההווי המיוחד שלנו בארץ, שחיים בה אנשים ממוציאים שונים."

אבנר מוציא מתיקו מיכתב מאור ניכרסיסט נבגוריוו, ומציג אותו כני אווה בלתי-מוסרת. "הנה, הזמינו אותי לדיון על ההומור הפולקלוריסטי בארץ. האם אני לוקח על זה כסף? מה פיתאום, זה כבוד גדול בשבילי! אני, אבנר דן, הולך להרצות לפני אקרמאים בתור מומחה לפולקלור. אני שמח שאני יכול לתרום להם."

### גינקולוג בקולנוע

**דן מעיד על עצמו שהוא מת פרנס "יפה-מאוד" מעיסקיהבי-דור. הוא נוסע במכונית חרישה, וגר בדירה מרווחת. להצטלם ליד מכוניתו הוא מסרב. "אני לא שייך לאלה שאר הבנים לעשות שוויץ, אני לא אוהב שאנשים מתגאים כמה שיש להם. הכסף**

הוא אמצעי, ולא מטרה. יש אמנים שחיים קשה מבחינה כלכלית? לדעתי מי שלא יכול להתפרנס מהאמנות שלו, שייך ויחפש מיקצוע אחר!" מחוץ לבימה, טוען דן, הוא ארם רציני מאוד. "להצטיק זה לא מצחיק. זה דבר רציני וקשה. הבדיחות הן העי בודה שלי. בחיים הפרטיים אני לא יור שב ומספר בדיחות. תמיד, כשאנשים שבו עמיתי עם אשתי בתור לקולנוע. פיתאום ניגשה אלי אשה ואמרה במין צווי: אבנר, ורוק בדיחה! אמרתי לה: גברת, אילו היית פוגשת פה את הגינקולוג שלך היית פוגשת רגליים ומבקשת ממנו שיברוק אותך? זו עבודה שלי, ועכשיו אני לא עובר."

"אנשים חושבים שאני מחלק בדיחות כמו גרעינים. בסך-הכל רק בארץ שלנו יכולים לקרות דברים כאלה. אמן במעמדי בחוץ-לארץ נוסע כל-מימוינה ומוקף בשומר-ישראל. כאן בלי הזמן שיחות על הכתף."

למרות שהוא מעיד על היותו אדם רציני, הוא לא יכול להתאפק מלדבר במיבטא מצחיק למלצרים, לעשות פרצוף לעובר-אורח שנתקל בו במיק רה, ולאמר במבטא פרסי לשומר כמיגרש שבו החנה את מכוניתו: "אל תיתן לאף אחד לעשות סיבוב על המכונית שלי. גם אם יבקשו יפה, אל תיתן. אם ירצו להסתכל, אני מרשה, אבל לא לגעת."

והשומר פוער זוג עיניים נדהמות ומכטיח, בסדר, אני אשמור!" אבנר: "יש אנשים בלי טיפת חוש-הומור. אני מתפלל עליהם. לא מבין איך אפשר להעניר את החיים בלי לצחוק."

אצלו ההומור הוא צורך וגם תרפיה. "אני נהנה לעמוד על בימה ולעשות טוב לקהל."

למרות הטענות שיש בפיו כלפי התיקשורת, הוא מכריז: "בחיים לא אעזוב את הארץ. בשבילי ישראל היא אמריקה. אני מולול באמנים היש-ראליים הנוסעים לכבוש את אמריקה. מה הם כובשים שם? אולי את הפלאפל, לא יותר."

"קראתי בהשורם הזה את שימי תבורי, שאומר שהוא רוצה להצליח בחוץ-לארץ, כי הארץ קטנה עליו. אלה סתם דברים נפוחים. הארץ לא קטנה על מי שמצליח. "לבוא ולהגיד שהארץ קטנה? באמת! שיפשפש אצל עצמו מה לא בסדר. כשהוא היה למעלה, הוא לא דיבר ככה!"

הגיחה היחידה של אבנר דן אל מחוץ לברדן הקל היתה כששיחק תפקיד דראמטי בסרטי-טלוויזיה לחם. "אפילו המבקרים הכי קשוחים החמיאו לי, כתבו שהייתי מעולה."

הוא שוב פותח את תיקו, מפשפש בניירותיו ומראה מיכתב שכתב לו בימאי הסרט, רם לוי: "אני מבקש הודות לך על העבודה המסורה גם בשעות הקשות ביותר. התפעלתי מהכישרון שלך ונהנית משיחותי-הפעולה. עיצבת את הרמות בדיוק כפי

שדימייתי. מלבד זאת, נוכחותך על הסט גרמה לכולנו תענוג עצום." כך במיכתב. דן מספר שבמגרתו שוכב תסריט שכתב. "אני רוצה לעשות סרט. לא קומדיה. משהו רציני על אדם שמגיע לארץ אחרי שכבר מת, ופוגש את מכריו הישנים. הנושא הזה של מוות וגילגול-נשמות מעניין אותי מאוד."

אחרי ההופעות ממחר דן לחזור לביתו. "יש לי שני ילדים חמודים ואשה יפה, רחל. היא וויווית אמיתית." דן, כמו אמא פולניה, מוציא תמונות שלה ואומר, הפעם בלי מיבטא: "נכון שהיא יפה?"

"למרות שקשה לי לנהל חיימיש-פחה עם הקאריירה, אני מסתדר. אף פעם לא מבבלה ממקומי אופנתיים, למרות שהרבה אנשים אומרים לי שבילוי במקומות כאלה יכול לעשות בשבילי יחסי-ציבור מצויינים. לא רוצה כאלה יחסי-ציבור."

### להזדיין (בסבלנות)

**על הבדיחות שהוא מספר על הבימה הוא אומר: "חלקן מוכרות, ואני משתרל לשנות אותן קצת. חלק אני גם ממציא."**

בדיחה-לרוגמה מבית היוצר של אבנר דן: מהי אשה ישראלית? שואלת את בעלה, עונה במקומו ואומרת שהוא שקרן. הישראלית, על פי רבריו, יכולה להשתנות בהתאם למקום ההופעה ואולי אם יופיע לפני נשים, גם האשה תהפוך לגבר.

"בדיחות גסות אני לא מספר אף פעם. אני נותן כבוד לקהל שלי." והמישפט הזה לא מפריע לו לספר כמה דקות אחר-כך בדיחה על זונות, מציאות ואיידס. "זה גם גס זה דבר יחסי. כשבגין אמר בכנסת לצ'ארלי ביטון תזריין בסבלנות, ביטון חשב שהוא מקלל אותו בגסות. השאלה היא איך מספרים את הבדיחה."

בניגוד לכררנים אחרים שתרמו מכישרונם למיפלגות שונות, מצהיר דן: "אני אף פעם לא אופיע לטובת מיפלגה. יש מיפלגה אחת שאני תומך בה: אשתי והילדים. מיפלגה בלתי תלויה."

"היום אני בן-אדם מאושר, עושה מה שאני אוהב, וטוב לי. אין לי פחדים שיום אחד זה ייגמר, שהקהל יפסיק לבוא להופעות, אני מוכן לזה נפשית מהיום שבו עליתי לבימה. אבי ז'ל אמר לי, ומאז זה המוטו שלי: אמן הוא כמו נר. כשהוא דולק, אנשים מתקרבים אליו, כי הוא משרה אור ומחמם. אבל כל נר גם נגמר בסוף."

עכשיו אני במיטבי, פועל ועושה. כשאיוה שאני מתחיל לדרת-בפופר לאריות, אעזוב מרצוני."

כשהוא קלל, ניגש אליו בהי-סוס בחור צעיר: "אתה אבנר דן? אני רוצה להגיד לך שבזכותך הגעתי את הצבא בכיף. ידעתי לחקות אותך נהדר, וכל ערב הייתי עושה את המערכונים שלך, ובתמורה מקבל צ'ופרים." דן לא יכול להסוות את החיוך המאושר. "זה הכיף הכי גדול שלי. הר-ברים האלו שווים את הכל."

סוהי-כניס השכרת רכב Thrifty Car Rental (03) 283281~2

לונדון LUXURY SERVICED APARTMENTS דירה לשניים במרכז העיר £26 מ- פרטים והזמנות אצל סוכני הנסיעות